

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/199/2014
Identifikačné číslo spisu:	8712202777
Dátum vydania rozhodnutia:	22.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8712202777.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne O. Q. bývajúcej v Y., zastúpenej advokátom Mgr. Róbertom Liškom, so sídlom v Poprade, Štefánikova 882/39, proti žalovanému Spoločenstvu vlastníkov bytov Marica, so sídlom v Poprade, Slovenského odboja 179/13, IČO: 42 029 376, o zaplatenie 828,05 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 21C 32/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. septembra 2013 sp.zn. 11Co 99/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému nepriznáva právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Poprad rozsudkom zo 4. júna 2012, č.k. 21C 32/2012-35 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 828,05 € s 9% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 1. augusta 2011 do zaplatenia a trovy konania. Rozhodol tak s odôvodením, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne, a preto mu v zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) vznikla povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie. K vzniku bezdôvodného obohatenia došlo tým, že žalovaný bez toho, aby si splnil riadne povinnosť vyzvať písomne žalobkyňu na dodatočné splnenie povinnosti sprístupniť byt na odpočet meračov tepla pod hrozbou sankcie, vyúčtoval žalobkyni na základe uznesenia zhromaždenia vlastníkov bytov zo dňa 11. februára 2011 sankčný postih vo výške štvornásobku koeficientu priemernej spotrebnej zložky tepla na m². Predmetné uznesenie vlastníkov bytov, v ktorom boli schválené varianty uplatnenia sankčného postihu, sa nevzťahovalo na prípad žalobkyne a súčasne toto uznesenie súd vyhodnotil ako neplatné, pretože bolo prijaté retroaktívne so spätnou účinnosťou, a teda je aj v rozpore s vyhláškou č. 358/2009 Z.z. Úroky z omeškania z dlžnej sumy priznal podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 5. septembra 2013 sp.zn. 11Co 99/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa považoval uznesenie prijaté zhromaždením vlastníkov bytov a nebytových priestorov v obytnom dome R. zo dňa 11. februára 2011 za platné, pretože žalobkyňa predmetné uznesenie nenapadla na súde v zmysle § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z. Z tohto dôvodu sa uznesenie stalo pre ňu záväzným a jeho platnosť už nie je možné riešiť v tomto konaní ako predbežnú otázku. Poukázal pritom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. mája 2012 sp.zn. III. ÚS 220/2012. V zmysle bodu C č. 2 dotknutého uznesenia bol schválený výpočet náhradnej spotreby tepla pri neumožnení odpočtov pomerových meračov tepla v byte za rok 2010 a všetky nasledujúce obdobia rozúčtovania na štvornásobok priemeru spotrebnej zložky na m² vypočítaný z podlahovej plochy všetkých vykurovaných bytov v dome. Keďže žalobkyňa nesprístupnila svoj byt za účelom odpočtu z pomerových rozdeľovačov tepla na vykurovanie, žalovaný pri vyúčtovaní sankcie žalobkyni za nesplnenie tejto povinnosti postupoval v súlade s právne záväzným uznesením spoločenstva vlastníkov bytov z 11. februára 2011, a preto odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie okresného súdu podľa § 220 O.s.p. a žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p.

Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka,,). Prípustnosť dovolania odvodila z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a zdôvodnila ho ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Odvolaciemu súdu vyčítala, že sa nezaoberala otázkou retroaktivity uznesenia z 11. februára 2011 ani porušením dobrých mravov zo strany žalovaného. V právnom štáte platí zákaz retroaktivity právnej normy, pretože subjekt, ktorému je norma určená, už nemá možnosť svoje správanie zmeniť tak, aby bolo súladné s neskôr prijatou právnou normou. Odvolací súd tým, že neprihliadol na retroaktivitu prijatého uznesenia, porušil ústavné práva dovolateľky. Navyše žalovaný ju dlhodobo ignoruje a správa sa k nej v rozpore s dobrými mravmi. Pred výpočtom vyúčtovania tepla a jeho objektivizácie za roky 2009 a 2010 mal správca vykonať v prvom štvrtroku 2011 termografické meranie tepla v byte žalobkyne, avšak tak neurobil a aplikoval uznesenie pre výpočet náhradnej spotreby tepla pri neumožnení odpočtov pomerových meračov tepla v byte za rok 2010 a na všetky nasledujúce rozúčtovania. Za rozpornú s dobrými mravmi považovala dovolateľka aj samotnú výšku sankcie (4-násobok priemeru spotrebnej zložky), v tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 7 ods. 4 vyhlášky č. 358/2009 Z.z., podľa ktorého je výška sankcie stanovená ako súčin 1,5 násobku priemeru spotrebnej zložky. V danom prípade má postavenie spotrebiteľa a súd je povinný poskytnúť jej nevyhnutnú ochranu. Z týchto dôvodov žiadala, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie alternatívne vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný k podanému dovolaniu uviedol, že dovolateľka bola na schôdzi vyzvaná, aby si po dohode so spoločnosťou vykonávajúcou odpočty nechala vykonať dodatočný odpočet meračov tepla, avšak zostala nečinná. Pokiaľ ide o namietanú retroaktivitu uznesenia zhromaždenia vlastníkov bytov, žalobkyňa mala po schôdzi vlastníkov bytov dostať čas na vykonanie odpočtu pomerných meračov, pričom rozúčtovanie nákladov prebehlo až po schôdzi vlastníkov bytov. Tvrdenia o ochrane práv spotrebiteľa nemožno aplikovať na daný prípad, pretože nešlo o vzťah medzi dodávateľom a odberateľom ale vlastníkmi bytov, ktorých zastupuje spoločenstvo. Konanie žalobkyne označil ako špekulatívne, nakoľko sama v žalobe uvádza, že mal byť použitý výpočet 1,5-násobku priemernej spotreby. Žiadal, aby dovolací súd potvrdil rozsudok odvolacieho súdu.

Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že jeho tvrdenia sú nepravdivé, správa sa v rozpore s dobrými mravmi a situácia kedy jeden byt prispieva cca 20% na platby na teplo celému domu žalovanému vyhovuje. Ďalej zopakovala námietky už obsiahnuté v dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, pretože dovolanie bolo podané pred týmto dátumom)] po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon

pripúšťa.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V ustanovení § 238 ods. 5 O.s.p., ktoré má vo vzťahu k jeho predchádzajúcim odsekmi 1 až 3 povahu špeciálnej úpravy a obsahuje výnimku z nich, je vyjadrený zámer zákona, aby určité rozhodnutia neboli v dovolacom konaní prejednávané. Podľa prvej vety § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné proti rozsudkom vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušnosť pohľadávky sa neprihliada. Podľa poslednej vety citovaného ustanovenia na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde. V prípadoch, na ktoré dopadá § 238 ods. 5 O.s.p. je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

Výška minimálnej mzdy v čase podania návrhu (24. februára 2012) bola 327,20 € podľa § 1 písm. a/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 343/2011 Z.z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy. Odvolací súd rozhodoval v dovolaní napadnutom výroku o peňažnom plnení 828,05 € neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy, t.j. 981,60 €. Preto dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistila ani odvolací súd. Dovolanie žalobkyne teda v zmysle tohto ustanovenia nie je prípustné.

Námietky, ktoré žalobkyňa v dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vzniesla, sa týkali výlučne právneho posúdenia veci súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z

uvedeného aspektu neposudzoval), mali by za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, o taký prípad ale v tomto dovolacom konaní nešlo.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky však žalovanému žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.